

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ διαίνῃ
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅτ' ἔπαρχί'ας — καὶ ὅτ' Ἐξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

Δύο τοῦ Αὐγούστου
κι' ἐποχὴ τοῦ μούστου.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῇντα πέντε (ἀντὶ 1886)
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Ἐννέα κι' εἴκοσι σὺν ἑκατόν
καὶ στίχοι φέροντες τὸν ἑμετόν.

Φεύγα, φεύγα, καλοκαῖρι
καὶ ὁ νοῦς μου ὑποφέρει.

Καλοκαιράκι ὡμορφο μὲ τὰ πολλὰ τὰ φρούτα,
μὲ ὄργανα, μὲ τούμπανα, καντάδες καὶ λαγοῦτα,
μὲ ἄνθρακας, μὲ πυρετούς, μὲ κίτρινας χολέρας,
μὲ πόνους, μὲ κοψίματα, μὲ βρώμεις καὶ μὲ λέραις,
διάβαινε, πέτα, γρήγορα μ' ἐκείνη σου τὴ λαύρα,
γιατὶ περνοῦμε ὅλοι μας κακὰ ψυχρά καὶ μαῦρα.

Διάβαινε, πέτα γρήγορα, γὰ νᾶλθῃ ὁ χειμῶνας,
ν' ἀρχίσωμεν ἐξάψαλμον διὰ τοὺς Μακεδόνας,
κανένα πραξικόπημα νὰ γίνῃ τῶν Βουλγάρων,
καὶ νέος ρήτωρ ν' ἀκουσθῇ ὅτ' ὁ Σύνταγμα παρλάρων.
Τὰ κοιμισμένα νεῦρα μας νὰ ἐξυπνήσουν πάλι
καὶ νὰ γυρεῦουν πόλεμο μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.

Ἀλήθεια βαρεθήκαμε τὸν κόσμον νὰ γλεντοῦμε,
τῆς Φωτεινῆς τὸν ἀμανὲ ἀδιάκοπα ν' ἀκοῦμε,
νὰ βλέπουμε τὰ θέατρα μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας,
τὸν Γάλλον τὸν Ἰάπωναν μετὰ τῆς Ἑστερίνας
καὶ τοῦ Κωστάκη τοῦ γνωστοῦ τὴν σαхлоπαντομίμα,
ἐλαχταρίσαμε πολὺ καὶ τῆς βουλῆς τὴ λίμα.

Ἄς πάψῃ πρὶν ἢ Φωτεινῇ, ἄς πάψῃ κι' ἡ Ἑλένη
κι' ἄς δοῦμε ὅτ' ἡ Ἀνατολὴ τί διάβολο συμβαίνει.
Ἰδού!.. κι' οἱ Αὐτοκράτορες ἐπῆγαν ὅτ' ὁ Γασταὶν
καὶ στέκομαι περίφοβος καὶ τρέμω σὰν τὸν Κάιν
μήπως κανέναν πόλεμος καὶ πάλι βγῇ ὅτ' ἡ μέση
καὶ τότε συχωρᾷτε με καὶ ὁ θεὸς ἄχωρῆσοι.

Καῦμένη Ρίμπο βιολιτζῆ μὲ τὸ γοργὸ δοξάρι
τραγοῦδα μας καὶ τίποτα γιὰ τὸ θεὸ τὸν Ἄρη.
Πολὺ ἐβαρεθήκαμε μ' αὐτὸ τὸ γλέντι γλέντι
καὶ ὅλοι ἐδιψάσαμε πολεμικὴ κουβέντα,
νὰ δοῦμε δὲ τί γίνεται καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα
καὶ τῶν προγόνων ἡ σκατὴ καὶ τὰλλα τὰ σπουδαῖα.

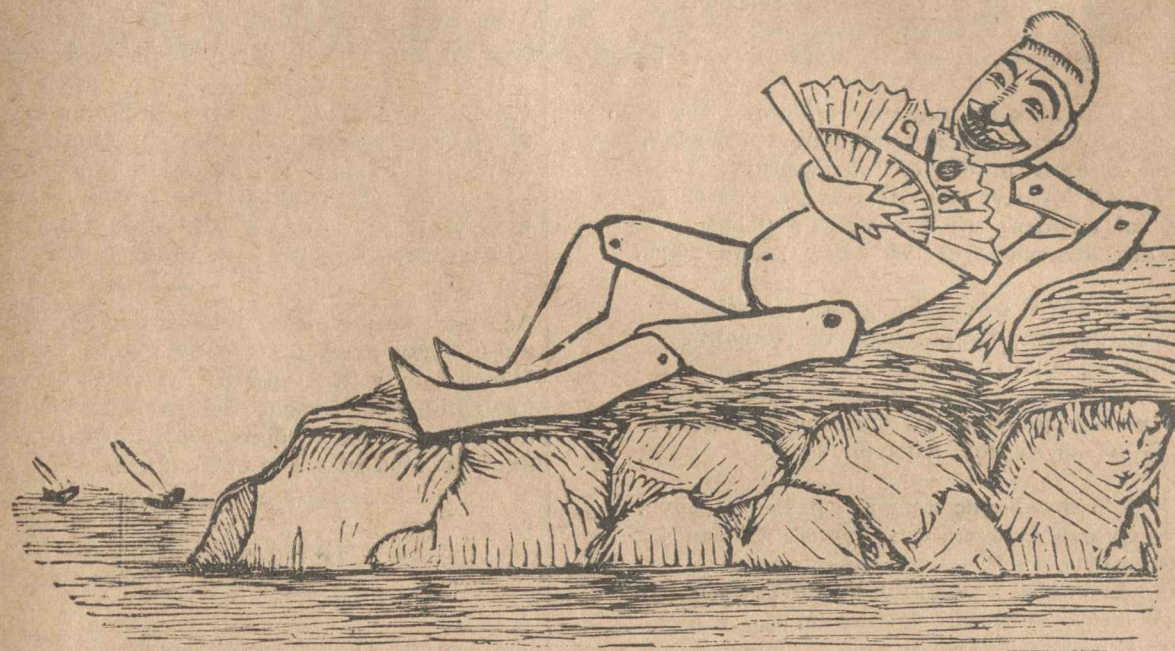
Καλοκαιράκι ὡμορφο μὲ τὰ πολλὰ τὰ φρούτα,
μὲ ὄργανα, μὲ τούμπανα, καντάδες καὶ λαγοῦτα,
διάβαινε, πέτα γρήγορα, γὰ νᾶλθῃ ὁ χειμῶνας,
ν' ἀρχίσωμεν ἐξάψαλμον διὰ τοὺς Μακεδόνας,
κι' ἐγὼ μὲ οἶστρον φλογερὸν νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω,
γιατὶ δὲν ξέρω σήμερον τί διάβολο νὰ γράψω.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Λοιπόν οι Αυτοκράτορες εις το Γαστάν είναι κι' αυτό το πράγμα, Περικλή, σκέψου καλά και κρίνε.
Π.—Πώς να το κρίνω έννοιεις;
Φ.—Καθώς εσύ γνωρίζεις.
Π.—Και σὺ γιὰ τοῦτο τι φρονεῖς;
Φ.—"Ο, τι και σὺ νομίζεις.
Π.—Μὲ ἄλλους λόγους;
Φ.—Δηλαδή με τρώγει μιὰ ἰδέα, ὅτι θὰ γίνουν πράγματα μεγάλα και σπονδαῖα.
Π.—Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγώ, ἐν τούτοις μὴν ἀργήσης περὶ τῆς συνεντεύξεως τὰ δόξης ἐξηγήσεις.
Φ.—"Όταν θεομὴν συνάντησιν ἰδῆς Αυτοκράτορων πλησίον τῶν γειτονικῶν τοῦ κράτους τῶν συνόρων, δταν ἰδῆς σφιζίματα και ἀσπασμούς φιλίας κι' εἰρηνικὰς ἐκ μέρους τῶν ἀκούσης ὁμιλίας, σοῦ λέγω πῶς τὰ πράγματα μοῦ φαίνονται σάν σκοῦρα κι' αἰσθάνομαι ὀπίσω μου ἀλλόκοτη φαγοῦρα.
Π.—Δὲν σ' ἐννοῶ...
Φ.—"Υπομονὴ κι' εὐθύς θὰ μ' ἐννοήσης... Τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν φοβοῦ τὰς συναντήσεις, διότι πάντοτε κακὸν θὰ φέρουν, ἀδελφέ μου και γίνονται ἡ ἀφορμὴ αἱματηροῦ πολέμου.
Π.—"Όστε και πάλιν πόλεμος νομίζεις πῶς θὰ γίνη;
Φ.—"Εἶται τοῦλάχιστον κανεὶς ἐκ τῶν ἐνότων κρίνει. Τάχα γιὰτὶ συνέντευξιν νὰ κάμουν μόνον τώρα και 'στό Γαστάν, Περικλή, δὲν πᾶνε κι' ἄλλη ὥρα;
Π.—Βρὲ δὲν μᾶς ξεφορτώνονται ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια μ' αὐτὰς τὰς συνεντεύξεις τῶν και τᾶλλα κολοκῦθια;
Φ.—Μὰ τοῦτο λέω δὲ κι' ἐγώ...
Π.—Εἶδες ἐκεῖ κεφάλι! τὸ νέον ἄντε στάτους χθὲρ νὰ σαλευθῇ και πάλι και γιὰ καινούριο πόλεμο νὰ μᾶς εὐρῶν αἰτίας, ποῦ μόλις χθὲς συγιάσαμε ἀπὸ ἐπιστρατείας; Φτοῦ φτοῦ εἰς ὅλους... ἔρρετε 'στους τέσσαρας ἀνέμους.
Φ.—"Ελύσσαξαν οἱ ἄνθρωποι με τούτους τοὺς πολέμους. Κι' ἐνόσφ ζῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν σφαῖραν τὴν γήϊνην, ποτὲ δὲν θ' ἀπολαύσωμεν πραγματικὴν εἰρήνην, μὰ πάντοτε θὰ βλέπωμεν τὸν Βίσμαρκ και Καλνόκν και πόλεμος αἰώνιος θὰ μᾶς καταδιώκη.
Ναί, Περικλάκη, πόλεμος θὰ εἶναι ἡ ζωὴ σου και μόλις βάζεις, δυστυχῇ, 'στὴ θήκη τὸ σπαθὶ σου, θὰ γίνετα συνέντευξις τῶν δῶδ Αυτοκρατόρων και βάρη θὰ φορτώνονται και φόρους ἐπὶ φόρων κι' εὐθύς θὰ συλλαμβάνονται ἀπὸ τὸν Μαθαρίκον νὰ ἐκτελέσης πρῶθυμος τὸ ἱερὸν καθήκον

- και πάλι τὸ σπαθάκι σου θὰ βγάξῃς ἀπ' τὴ θήκη και θὰ φωνάξῃς ἔξαλλος «ὦ θάνατος ἡ νίκη» ὥς ὅτου πλέον, μάτια μου και σὺ τὰ κακαρώσης και ἀπὸ τοῦτον τὸν ντυνιᾶ τὸν ἄντρο γλυτώσης.
Π.—"Αλλὰ ἐγώ, βρὲ Φασουλῇ, πολέμους πρὶ δὲν θέλω.
Φ.—Κυρά μου τὸ φακιδόλι σου γιὰ βάλτο 'στό μαστέλο... και ποῖος ἐσένα σ' ἐρωτᾷ τι θέλεις και δὲν θέλεις; κι' ἂν τὴν εἰρήνην σὺ ποθῇς σάν μασκαράς τεμπέλης, θαρρεῖς τοὺς Αυτοκράτορας καθόλου πῶς τοὺς μέλει μία μαγάρα ὅπως σὺ τι θέλεις και δὲν θέλεις; Ἰδὲ τοὺς Αυτοκράτορας... τρῶν, πίνουν, ραχατεύουν, ἀσπάζονται ἀδελφικῶς, γελοῦν και χωρατεύουν, μὰ με τὰ γέλοια τῶν αὐτῶν τὸν κόσμο θὰ σκοτώσουν και ἔστερα 'στους θρόνους τῶν ἀπάνω θὰ ξαπλώσουν, ἐνῶ λυγμοὶ και κοπετοὶ θὰ πλήττουν τὸν ἀέρα κι' ἂν δὲν βαρύνονται σφύριζε και σὺ ἀπὸ 'δῶ πέρα.
Π.—Και δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῇ, τί κόσμος εἶναι τούτος;
Φ.—"Ω! τί καλὰ ποῦ σκότωσε τὸν Καίσαρα κι' ὁ Βροῦτος.
Π.—Μὰ ὅλα τὰ ζητήματα κι' ὁ χαλασμός τοῦ Αἵμου κι' ἡ πρόσκλησις ἐπεδρεῖων κι' ἡ φοῦρία τοῦ πολέμου, αἱ τόσον ἀπροσδόκητοι συγκρούσεις τῶν συνόρων, αἱ συνεντεύξεις αἱ συχναὶ τῶν δῶδ Αυτοκρατόρων, ἐκεῖνος ὁ Καραβελώφ, ποῦ νὰ τοῦ 'βγῇ τὸ μάτι, ἡ Βουλγαρία, τὸ Βιτούμ, τοῦ Τσαρού το γεινάτι κι' ὅλα τὰ δικαιώματα τῶν σεβαστῶν προγόνων εἰς τὰς ἡμέρας ἔτιχαν τῶν ἰδικῶν μας χρόνων;
Φ.—"Αμμ' ἔλα δέ...
Π.—"Ανάθεμα, βρὲ Φασουλῇ, τὴν ὥρα, ποῦ ἔτυχε σ' αὐτὴ τὴ γῇ νὰ εὐρεθῶμε τώρα.
Φ.—"Ανάθεμά τιν τρεῖς φορεῖς...
Π.—"Ω! τῆς φοικτῆς μαρτίης! Θέλω νὰ φύγω, Φασουλῇ, μακρὰν τῆς κοινωνίας, εἰς μέρος ὅπου ἄνθρωποι νὰ μὴ μποροῦν νὰ φθάσουν και οὔτε ὡς ἐπίστρατον νὰ τρέχουν νὰ με πιάσουν, διότι με αὐτὰ κι' αὐτὰ σιχαίνεται κανένας τὰς ἐστεμμένας κεφαλὰς και τὰς μὴ ἐστεμμένας.
Φ.—Μὰ και ὁ Γκιός, ὡς λέγεται, 'στό Φράντσεςοβα πηγαινῇ και ὡς ἐκ τούτου φαίνεται πῶς κατὶ θὰ συμβαίη.
Π.—Μὴ μοῦ μιλῇς, βρὲ Φασουλῇ και δι' αὐτὸν τὸν μοῦρ [γον].
Φ.—Κι' ὁ Γουλιέλμος, Περικλή, ἐπῆγε 'στό Σαλτσβούργον.
Π.—Δὲν μᾶς ἀφίνει, βρὲ κι' αὐτὸς μ' αὐτὰ τὰ πηγαιν' ἔλα.
Φ.—Κι' ὁ Βίσμαρκ εἶναι 'στό Βαρζίν...
Π.—Μοῦ ἔρχεται σάν τρέλλα.
Φ.—Συμβαίνουν κατὶ πράγματα ποῦ εἶναι νὰ τὰ χάσῃς.
Π.—Μωρὲ μὰ ποῦ 'βρεθήκαμε σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις;
Φ.—"Αμμ' ἔλα δέ...
Π.—Φαντάζομαι σάν τι κακὸ θὰ γίνη, μὰ τὸ Χριστό, βρὲ Φασουλῇ, ροιθοῦν δὲν θὰ μείνῃ και μέσα εἰς τὸ αἷμα μας θὰ πλέξῃ τὸ μωσχάρι...
Φ.—Κι' ἔστερα νάχῃς, ἀδελφέ και τὸν Μπαϊρακτάρη νὰ μὴ σ' ἀφίρη ποθενὰ τὸν πόντο σου νὰ βάνῃς και Βίσμαρκ κι' Αυτοκράτορας μιὰ ὥρα νὰ ξεανθῇ.
Π.—"Εγώ, βρὲ, σοβαρεύομαι και σὺ μοῦ χωρατεύεις; ὁρσε λοιπὸν δῶδ ματσουκισαῖς και αἰντε νὰ χαζεύῃς.

Ὁ Φασουλῇς καλαναρχεῖ
μονάχος του 'στὴν ἐξοχή.

Ἡ ἐξοχή!.. Ἄ! τί λαμπρόν!.. νυχθημερὸν χασμάσθαι, τρώγειν, οὐρεῖν, ἀποπατεῖν, χαζεύειν και κοιμάσθαι, μὴ ὁμιλεῖν οὐδέποτε διὰ μεταρρυνθίσεις και μὴ αἰσθάνεσθαι παλμούς και τόσας συγκινήσεις. Μακρὰν ὁ τόσος συρφετός, ὁ κοπετός κι' ὁ θρηῖνος και ζῆς ἐκεῖ μονάχος σου και ἄφωνος ὡς κτήνος.

"Ω! τί ζωὴ μοναδικὴ κι' ἀπόλαυσις γλυκεῖα!.. χωρὶς σκοτούρας και καὺμούς τρῶς ἤσυχο ψωμί, οὔτε σοῦ στρήφει τάντερα τοῦ κόσμου ἡ κακία και οὔτε σοῦ χαλᾷ ταῦτ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἡ τιμὴ. Δὲν τρέχεις κίνδυνον νὰ φᾶς εὐζωνικὸν στηλιγὰρ κι' οὔτε φοβάσαι χαστουκισαῖς ἀπ' τὸν Μπαϊρακτάρη.

Παῖξαι μονάχος σου χαρτιὰ και με τὸν νοῦ σου βάνεις ὡς πόσα θὰ ἐκέρδιζες ἂν ἐπαίξες 'στ' ἀλήθεια κι' εἶται δὲν πέρνεις τίποτε, ἀλλ' ὅμως οὔτε χάνεις και οὔτε λύπη και χαρὰ δὲν σοῦ κινεῖ τὰ στήθεα. Ἡ ἐξοχή!.. Ἄ!.. τί λαμπρόν!.. τί θέαμα ὡραῖον!.. ἡ θάλασσα, τὰ κύματα κι' οἱ βράχοι τῶν ὁρέων!

Μόνος ἐδῶ 'στὴν ἐξοχὴν τῆς ὑψηλῆς Καστέλας τὰ ῥάκη σῶρα τῆς ζωῆς, τὸ παρελθὸν μου σῶρα και βλέπων τὰς τούραν τοῦρανοῦ και τὰς χουσὰς νεφέλας, τὸν δυστυχῇ μου εαυτὸν ὁ ἄθλιος οἰκτεῖρω, ποῦ διχῶς φρέσκο ἐξοχῆς δὲν εἴμπορῶ νὰ κάνω ὥσαν νὰ εἶμαι Κορωνιός και κατὶ παραπάνω.

Ἡ ἐξοχή!.. Ἄ! τί λαμπρόν!.. τί θέαμα ὡραῖον!.. γιὰ κῦτταε με τὸ πανὶ ἐκεῖνη τὴν βαρκούλα... γιὰ κῦτταε τὰς κορυφὰς ἀντίκρου τῶν ὁρέων... ὅποια εὐχαρίστησις και πόση ἀναγούλα! Και δὲν εὐρίσκειται κανεὶς νὰ με ἐυλοφορτώσῃ και ἀπ' αὐτὴν τῆς ἐξοχῆς τὴν θέαν νὰ με σώσῃ;

Βρὲ εἴμ' ἐγὼ γιὰ ἐξοχή, ἐγὼ τὸ λαλὸν στόμα, ποῦ και τὰ ῥούχα μου πουλῶ γιὰ 'λίγῃς ὥρας λήμα... ἐγὼ νὰ χάσκω μόνος μου με τούραν τοῦ χάσματος, με τῆς βαρκούλας τὸ πανὶ και τὸ παρλάζον κύμα, ἐνῶ ἀκούεται βοὴ ἀγίας καταγίδος και κλυδωνίζεται σφοδρῶς τὸ σκάφος τῆς παταίδος;

Μὴν ἔγιναι ρωμαντικός ἢ μήπως λαῦρος ἔρως
σὰν κάποιον γέρο Ναύαρχο κατάκαρδα μὲ σφάξη
καὶ κατοικῶ εἰς ἔρημον καὶ μακρυσμένον μέρος,
χωρὶς γιὰ τὰ ἐγκόσμια καθόλου νὰ μὲ νοιάξῃ;
Καὶ εἶναι πρέπον εἰς αὐτὰ τὰ τωρινὰ μας χάγια
ἐγὼ νὰ θέλω ρεμβασμούς καὶ ἄλλα τέτοια σάγια;

ὦ σύ, θεέ μου, δύναμιν καὶ νέαν γλῶσσαν δός μου,
ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὴν βοήν παραφρονοῦντος κόσμου,
ν' ἀκούσω ἴλιγο νὰ ἴμιλουν διὰ περιφερείας,
διὰ τὸν λόρδον Ἀρτιγκτων καὶ τὸν Σαλισβουρίας,
περὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ ἔθνους νὰ παρλάρω
καὶ μ' ὅλους κατακεφαλαιῶς νὰ δώσω καὶ νὰ πάρω.

Βαρέθηκα νὰ ζῶ σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη Καστέλα,
σιχάθηκα τὰ κύματα, τῆς βάρκαις, τὰ βαπόρια
καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος μὴ μὲ κτυπήσῃ τρέλλα
ἂπ' τὸ πολὺ σεκλέτι μου κί' ἀπὸ τὴν στενοχώρια.
Ἄς ἔλθουν οἱ ρωμαντικοὶ νὰ γράφουν ἐδῶ πέρα,
ἐγὼ ποθῶ συζητήσιν καὶ Ἀθηνῶν ἄερα.

Ἰδού!.. ἐκεῖ 'στὸ πέλαγος πετῶντα βλέπω γλάρον!..
Ἰδού!.. μακρόθεν ἔρχονται συντάγματα κωνόπων!..
ἀκούονται τριγύρω μου ὀγκανισμοὶ γαϊδάρων,
μὰ κάποτε ἀκούονται κί' ὀγκανισμοὶ ἀνθρώπων.
Ἀλλὰ καὶ σμήνη γυναικῶν γελοῦν καὶ κακανίζουσιν,
ποῦ λὲς πῶς γαργαλίζονται ἢ πῶς τῆς γαργαλίζουν.

Βλέπω κοντὰ 'στὴ λάμπα μου πολύχρωμον ἀκριδα
κί' ἀντίκρου μου τὴν Γαλλικὴν κυττάζω Ναυαρχίδα.
Τρῶνε καὶ πίνουν κύριοι μ' ἐλεύθεραις κυρίαις
καὶ δὲς του πρὶὰ στριγγλίσματα, φωναῖς καὶ φασαρίαις
κί' ἐνῶ περιδρομίζουσιν σὲ πλούσιο τραπέζι,
ἢ μουσικὴ γιὰ ὄρεξι ἀδιάκοπα τοὺς παίζει!..

Ὁ ἔρως πάει κί' ἔρχεται μὲ τόξα εἰς τὸ χέρι,
χοροὶ, τσουμποῦσι, κάκανα, φαγεῖα, σαμπάνιαις, μπύραις..
Ἄχ! ὅλοι μοῦ τὸ εἶπαν καὶ ὁ καθένας ξέρει
πῶς τὴν καλλίτερη ζωὴ περνοῦν ἢ ζωντοχήριαις.
Πιέτε λοιπὸν καὶ γίνετε ἂπ' τὸ κρασί στουπριά,
γιατὶ διαβαίνει ὁ καιρὸς καὶ δὲν γυρίζει πρῶτα.

Κί' ἐγὼ τὸ ζῶν, ὁ σαχλός, τὸ ἐρπετόν, τὸ τέρας,
φιλοσοφῶ μὲ τοῦρανοῦ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας
καὶ τῆς ἀδόξου μου ζωῆς κατρακυλᾷ τὸ ρεῦμα
χωρὶς χορῶν τσακίσματα, χωρὶς κανένα γεῦμα,
ἐνῶ ροφοῦν τὸ αἷμα μου τῆς ἐξοχῆς ἢ σκνίπες
καὶ τρῶνε τὰ σηκότια μου καὶ ἡ χαρὰς κί' ἡ λύπαις.

Ἡ ἐξοχή!.. ἂ! τί λαμπρόν!.. τί θέαμα ποικίλον!
μακρὰν τὰ πάθη τῶν ἐχθρῶν κί' οἱ ἔπαινοι τῶν φίλων.
Μὰ πόσον ἀηδίασα τὸ θέαμα ἐκεῖνο!..
εἰς ποῖον μέρος τὸ λοιπὸν ὁ δυστυχὴς νὰ μείνω,
γιὰ νὰ γλυτώσω ἂπ' αὐτὴ τὴν τόση σιχασιά;
νὰ πάω εἰς τὸ Φάληρον ἢ καὶ 'στὴν Κηφισιά;

Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ ἐκεῖ καμμιὰ κομψὴ κυρία
ἔρωτευθῇ ἀληθινὰ τὰ μοῦτρα μου τὰ κρύα
καὶ ξαναγίνῃ καὶ γί' αὐτὸ κανένα νταραβέρι
κί' ἐγὼ δὲν θέλω ἔρωτας ἡμέρα μεσημέρι.
Μακρὰν λοιπὸν ἡ ἐξοχή, μακρὰν μου καὶ ἡ πόλις.
μακρὰν μου ἀνθρώποι καὶ σεῖς ἐξώλης καὶ προώλης.

ὦ Φασουλῇ πανάθλιε, κατὰ διαβόλου σύρε
καὶ μ' ὅλην σου τὴν δύναμιν τὸν ἑαυτὸν σου δεῖρε,
ὅπου μοῦ θέλεις μὲν ρεπὸ καὶ σὺ τὸ καλοκαῖρι
καὶ χάσκεις ὀλομόναχος μὲ τὸ χρυσό σου ταῖρι
καὶ νοίκια γιὰ τὴν ἐξοχὴ ἀλύπητα πληρώνεις,
γιὰ νὰ φουρκίξῃς μοναχά, νὰ σκῆς καὶ νὰ θυμώνῃς.

Δὲν βλέπεις μαῦρα σύννεφα 'στὰς κορυφὰς τοῦ Αἴμου
καὶ δὲν ἀκούς πολεμικὸ 'στὸν κόσμον νταβατοῦρι..
Ὅρσε λοιπὸν ἐπὶ γροθιαῖς, κανάγια ἑαυτέ μου,
περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, ξετοῖσιποτο γαϊδοῦρι,
ἀσκάθαρε, σκολόπενδρα καὶ μίξα τοῦ διαόλου,
ὅπου τὸ τόσο χάλι σου δὲν σκέπτεσαι καθόλου.

Περὶ ἔργου σωτηρίου
τοῦ ἐνταῦθα Πρακτορείου.

Τὸ ἐνταῦθα Πρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων ὅλων
ἐτοιμάζεται νὰ παίξῃ κί' εἰς τὰς Ἐπαρχίας ῥόλον
καὶ πρὸς ὄφελος τῆς πένας κί' ἰδικὴν μας ἡσυχίαν
παραρτήματα εἰς πᾶσαν θὰ συστήσῃ Ἐπαρχίαν
καὶ αὐτὸ τὸ ἔργον πρέπει ὁ καθείς μας νὰ συνδράμῃ
κί' ὅ,τι δύναται προθύμως καὶ ἀμέσως νὰ τὸ κάμῃ.

Πρακτορεῖα ἕως τώρα ἔχουν γίνῃ σ' ἑξὶ μέρη,
μὰ θὰ γίνουν καὶ εἰς ἄλλα, πρὶν διαβῇ τὸ καλοκαῖρι
κί' ἔτσι πρῶτα εἰς οἱ βλάκες καὶ πτωχοὶ καλαμαράδες
δὲν θὰ γράφωμε 'στὸ βρόντο, δὲν θὰ χάνωμε παράδει,
θὰ γλυτώσωμε ἀπὸν κί' ἀπὸ ἄλλον κανονίεση
κί' ὁ παρὰς μας κάθε μῆνα θὰ μᾶς ἔρχεται 'στὸ χέρι.

Ὁ Σπύρος Πάσης, φίλος μας καὶ νέος ἀβουκάτος
καὶ ὅχι ὅπως μερικοὶ ἀργὸς λιμοκοντόρος,
ὑπέστη καὶ τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν ἐσχάτως
καὶ τοῦ ἐδόθη ἀδεία νὰ εἶναι δικηγόρος.
Συγχαίρων οὖν τὸν νομικόν, ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω
ὅτι τραπέζι δι' αὐτὸ θὰ κάμῃ δίχως ἄλλο.

Στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν καὶ τῆς Ἀμαδημίας,
εἰς τοῦ κυρίου Γέροντα τὸ σπήτι ἀποκάτω,
εὐρίσκονται περίφημα κρασιὰ Κεφαλληνίας,
τοῦτέστι Μπρουσκό διαλεκτό κί' ἀθάνατο Μοσχάτο.
Τὸ πρῶτο εἶναι γιὰ φαγεῖ, τὸ δεῦτερον γιὰ φοῦτα
καὶ ἄμα πρῶτος κί' ἀπὸ τὰ δαδ γροεῖς τὰ λαγοῦτα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συγκορεῖται
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφεγέτων· Εὐ Φρονοῦντων — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατίζοντες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια